

Gruppen maa saaledes fraraade Ratifikationen.

ad 2. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, hvorledes det nye System skulde ordnes, frembyder der sig 3 forskellige Løsninger, af hvilke Konventionen selv giver Anvisning paa de 2, nemlig:

- a) Forhyringen drives af Foreninger, bestaaende af Repræsentanter for Redere og Søfolk, der arbejder sammen under Kontrol af en central Myndighed.
- b) Forhyringen drives af Statskontorer som en særlig Institution.
- c) Forhyringsvirksomheden knyttes til den almindelige „kommunale“ Arbejdsanvisning.

Medundertegnede *Hansen* og *Jacobsen* vilde nu vel formene, at den under a) anførte Løsning af Spørgsmaalet er at foretrække som den, der vilde skabe de bedste Garantier for, at der ved Forhyringsvirksomheden virkelig tages fornødent Hensyn baade til Rederne, Søfolkene og det offentliges Interesser, men erkender, at denne Løsning kræver Tilslutning ogsaa fra Redernes Side. Da saadan Tilslutning ikke synes at kunne paaregnes, skal vi afholde os fra at afgive noget Særforslag i denne Henseende og vil subsidiært kunne anbefale en Ordning som den under b) opførte.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør vælge en Ordning med særlige Statskontorer, eller man skal knytte Forhyringsvirksomheden til den almindelige Arbejdsanvisning kunde følgende Betragtning tænkes gjordt gældende:

Der synes ikke at være saa stor Forskel paa den Virksomhed, der maa udføres ved Forhyring af Søfolk og den Virksomhed, som den almindelige Arbejdsanvisning udøver, at der er Grund til at lade helt forskellige Bestemmelser gælde om de to Forhold, og det synes da naturligt, naar man nu staar overfor en Omordning af Forhyringsvæsenet, da at knytte denne til den almindelige Arbejdsanvisning. Man vilde derved opnaa at faa Virksomheden lagt i Hænderne paa en Institution, som i de Aar, den har virket, har vundet en rig Erfaring som upartisk Mellemand mellem den arbejdssøgende og Arbejdsgiveren. Den nøje Samvirken, som finder Sted mellem Arbejdsanvisningskontorerne og Arbejdsløshedskasserne bevirker, at Arbejdsanvisningskontorerne fuldt saa godt som de nuværende Forhyringsagenter og muligt ligesaagodt som et selvstændigt Statskontor vil være i Stand til med meget kort Varsel at skaffe det Mandskab, som maatte ønskes. De særlige Fordringer, der maa stilles i Henseende til de Folks praktiske Uddannelse, der skal lede Forhyringsafdelingerne og til Beliggenheden af Kontorerne, Kontortid etc., er næppe større, end at de med Letted kan fyldestgøres, og vel endog saaledes, at Ordningen kunde blive billigere for Staten end en Ordning med et særligt Statskontor, idet Kommunerne bærer $\frac{2}{3}$ af Udgifterne ved Driften af Arbejdsanvisningskontorerne. I Kristiania er Forhyringsvirksomheden lagt i Hænderne paa den almindelige Arbejdsanvisning, og alle Parter synes tilfredse med Resultatet heraf.

Den under 1 nævnte første Gruppe (*Busck-Nielsen* m. fl.) er imidlertid af den Opfattelse, at der for Forhyringsvirksomhed gør sig saa mange særlige Hensyn gældende, at det vilde være betænkeligt at lægge Forhyringen ind under den almindelige Arbejdsanvisning, og man fremhæver ganske særligt, at det maa anses for det ønskeligste, om alle Forretninger, der har Hensyn til Søfartsforhold henlægges under samme Ministerium, idet der bedst derved opnaas Sikkerhed for, at der ved Afgørelsen af de forskellige Spørgsmaal, som maatte opstaa, tages Hensyn ikke alene til de i de enkelte konkrete Tilfælde foreliggende Omstændigheder, men til Søfartens almene Bedste i det hele.

Naar Statskontorerne blev knyttede nøje til Mønstringskontorerne, ser Gruppen iøvrigt heller ikke, at Udgifterne ved en saadan Ordning vilde blive væsentlig større, end hvis Forhyringen blev henlagt under den almindelige Arbejdsanvisning.